

Laivas

Spalis — October

1977 M. — Nr. 10

TURINYS

Eilėraščiai iš Lietuvos — Anelė	1
Popiežiaus ir prezidento sveikinimai ateitininkams	2
Džiaugsmingosios Rožinio paslaptys — J. Vaškas	3
Knyga, kuri bus skaitomas ne tik mūsų kartoje — V. Bgd.	8
Rikiuokitės ir pasišvęskite — J. Budzeika, MIC	9
Beatifikacijos Bylos Žinios 5 nr.	
Vyskupas Jurgis Matulaitis seserų — Jėzaus Eucharistijoje tarnaičių — vienuolijos steigėjas (Tėsinys iš praėjusio numerio)	11
Dvasios alkis ir Eucharistija — Kun. Juozas Prunskis	15
Marijos apsimėškimas Egipte — A. Nockūnas, MIC	16
Maldos apaštalavimo intencija	17
Prancūzo kunigo kelionė Raudonojoje Kinijoje — vertė M. Pls.	18
Iš religinio gyvenimo	20

Šio Laivo numerio viršelį puošia seselės Mercedės piešinys vaizduojas Mariją rožinio karalienę.

L a i v a s

Religinio ir tautinio gyvenimo mėnesinis žurnalas. Eina 53-ji metai.

Leidžia Marijonų vienuolija.

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629.

Telefonas: LUdlow 5-9500.

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur — \$5.00.

Redaktorius Kun. J. Vaškas, MIC

LAIVAS (THE SHIP). Published monthly at 4545 W. 63 Street, Chicago, Ill. 60629, by St. Casimir American Province of the Congregation of Marian Fathers of the Immaculate Conception of the B.V.M. Second class postage paid at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada. Foreign \$5.00 yearly; 50¢ a copy. Editor: J. Vaskas, MIC

EILĖRAŠČIAI IŠ LIETUVOS

Džiaugsmingosios Rožinio paslaptys

ANELE

MARIJA

*Iš kvepiančių rūtų vainikus tau pynėm,
Iš gaivinančios ryto rasos.
Suklupę mes tyliai maldaujame tave:
Marija, neapleisk Lietuvos.*

*Juk tau paaukojom mažytį mūsų kraštą,
Kur noko, kaip auksas, javai,
Kur kilo bažnyčios į aukštąjį dangų,
Tau statė jas tavo vaikai.*

*Karštai pamylėjo tave artojas,
Mergaitės tau skyrė giesmes gražias,
Motinai tarp pirštų rožančius sukos,
Ji skyrė tau savo maldas.*

*Netroškom garbės mes nei turto,
Užteko mums duonos savos.
Nuo knygnešių, nuo laiko seno
Kovojom dėl savo kalbos.*

*Palaimink, Marija, tą žemę smūtkelių
Iš Vilniaus, nuo Vartų Aušros,
Gražink mums laisvę, kurios mes
netekom,
Neleisk mums vergaut niekados.*

GRAŽI, MARIJA, TU ESI

*Graži, Marija, tu esi,
pradėta nekaltai:
tamsios nakties žvaigždė šviesi,
iškilusi aukštai.
Būk mūsų Motina meili,
globos rankas ištiesk,
dvasia kai blaškos nerami,
jos ūkanas nušviesk!*

*Lyg žiedas tarp aštrių dagių,
išaugai neliesta;
lyg spindulys aukštų dausų
į žemę atnešta.
Nuskaidrink žvilgsnį mūs akių,
į nekaltumą vesk,
sutvirtink žingsnį mūs takų,
gyvenimą pašvesk.*

Popiežiaus ir prezidento sveikinimai ateitininkams

Per Clevelando vyskupą James A. Hickey gautas iš apaštališkosios delegatūros Vašingtone arkivysk. Jean Jadot šio turinio laiškas:

Ekscelencija:

Džiugia IX-jo kongreso proga, minint Ateitininkų Federacijos įsteigimo 50 metų sukaktį, man labai malonu pranešti Jums, kad Šventasis Tėvas popiežius Paulius VI maloningai perduoda savo apaštališkąjį palaiminimą Federacijos nariams ir visiems kongreso dalyviams.

Jo Šventenybė ypač giliai vertina Jūsų pareikštus nuolankius jausmus, ištikimybę ir rodomą ypatingą meilę Bažnyčiai.

Prie šio Šv. Tėvo suteikto palaiminimo noriu pridėti savo asmeninį sveikinimą ir gerus linkėjimus su maldomis.

Su nuoširdžia malda, kad kongreso sesijos būtų tobulėjimo ir jėgos šaltinis, pasilieku Jūsų Kristuje

† Jean Jadot
apaštališkasis delegatas

Siunčiu šilčiausius sveikinimus Amerikos lietuvių katalikų „Ateities“ Federacijos nariams, susirinkusiems į savąjį kongresą.

Jūsų tikėjimas į Dievą ir pasiryžimas tęsti savo protėvių palikimą yra padaręs labai pozityvios įtakos į Amerikos gyvenimą. Aš vertinu Jūsų įnašą į švietimą, religiją bei kultūrą ir pasisakau už idealus bei vertybes, kurios inspiruoja visuomeninę Jūsų veiklą.

Linkiu darbingiausio ir entuziastingo suvažiavimo!

Jimmy Carter

Ateitininkų kongreso Mišios. Koncelebruoja Vysk. V. Brizgys, kun. Yla, tėvas Rimšelis ir kiti.

Džiaugsmingosios Rožinio paslaptys

J. Vaškas

1. Apreiškimas

Jau pavakarys ir nejuntamai ilgėjantieji šešėliai pradeda dengti ramųjį pasaulio kampelį, kur snūduriuoja Nazareto kaimelis. Klūpo viename mažame baltu stogu dengtame namelyje jauna mergaitė, kukliai akis nuleidus, sudėjęs rankas prie krūtinės ir meldžiasi. Lauke paukšteliai čiulba ir pro atvirą langą dvelkia iš daržo kvapus vėjelis.

Viena su Dievu mergaitė jam kalba apie meilę, kuri degina jos krūtinę. Taip jai beklūpant, kambarį pripildo spiginanti šviesa ir apsieiškia jai Viešpaties angelas su pranešimu iš dangaus. Mergaitė išsigąsta ir ima drebėti. Kągi galėtų reikšti šis apsieiškimas jos kambaryje? Angelas, matydamas jos šventą baimę, prabyla:

„Sveika, malonės pilnoji! Viešpats su Tavimi!“ Šitoks keistas ir negirdėtas pasveikinimas nė kiek nesumažina mergaitės baimės ir neapramina smarkiai plakančios širdies. Gabrielis skuba išblaškyti jos baimę ir neaiškumus.

„Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus. Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą; jis viešpataus Jokūbo namams per amžius, ir jo viešpatavimui nebus galo“.

Žodžiai protą svaigina, tačiau mergaitė, nors giliausiai sujaudinta, kukliai akis pakėlus klausia: „Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?“ Susižadėjusios lūpose šis klausimas rodo, kad Marija ir Juozapas buvo pasiryžę gyventi nekaltybės gyvenimą. Tai Šventoji Dvasia jiems įkvėpė tokį norą ir pasiryžimą.

Angelas skuba Mariją užtikrinti, kad Dievui viskas yra galima. „Šventoji Dvasia

nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu; todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi. Antai, tavoji giminautė Elzbieta pradėjo sūnų senatvėje, ir šis mėnuo yra šeštas tai, kuri buvo laikoma nevaisinga, nes Dievui nėra negalimų dalykų“. Dabar visos žmonijos išganymas priklausė nuo nužemintos mergaitės atsakymo. Dangus nusilenkia jį išgirsti. Apsisprendus ji atsako švelniais, bet tvirtais ir aiškiais žodžiais, giliausio nusizeminimo kupiniais: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“. Ir angelas išnyko iš akių. Jai ištarus tuos žodžius, įvyksta stebuklų stebuklas ir Žodis tampa kūnu nekalčiausios mergaitės įsčiose ir gyvena mūsų tarpe.

2. Aplankymas

Nors Marijos visa būtis virpėjo neapsakomu džiaugsmu ir laime, kad savyje nešioja savo Kūrėją ir Atpirkėją, kurį laiko pilnybėje pagimdys Betliejuje, ji nepamiršo angelo žodžių, kad ir jos giminautė Elzbieta jau šeštas mėnuo, kai yra pastojusi ir laukiasi kūdikio. Marija pakilo ir skubėjo į kalnuotą Judėją, kur Elzbieta gyveno, ją pasveikinti ir teikti visokios galimos pagalbos.

Nors kelionė buvo ilga ir varginanti, Marija vargo nejuto. Per daug džiaugsmu buvo patvinusi jos širdis. Laimė ją gaubė, kaip aureolė. Niekur ji nesustojo, niekur nesidairė, tik keliavo skubiai. Juk savyje ji visatos Kūrėją nešiojo. Žavingiausi šio pasaulio reginiai ir garsai buvo grynas niekis prieš tą, kuris juos sukūrė.

Pagaliau septintą kelionės dieną malonioje pašlaitėje Marija išvydo Elzbietos ir Zacharijo namus. Įėjusi švelni, meili mergaitė apkabino pagyvenusią savo giminautę, pabučiavo ir jautriais žodžiais

pasveikino: „Viešpaties ramybė tau ir tavo namams“. Marijos išsčiose įsikūnijęs amžinasis Dievo Žodis padarė savo motinos žodžius malonės įrankiu.

Elzbieta išsčiose augančio kūdikio siela buvo apvalyta nuo pirmąsios nuodėmės suteptimo vien jos dar negimusio Dievo artumu ir šoktelėjo iš džiaugsmo. Elzbieta džiaugsmo pagavime sušuko: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų, ir palaimintas tavo iščių vaisius! Iš kur man ta garbė, kad mano Viešpaties motina aplanko mane?! Štai vos tik pasveikinimo garsas pasiekė mano ausis, šoktelėjo iš džiaugsmo kūdikis man išsčiose. Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakytą“.

Tada veržte išsiveržė Marijos lūpomis iš jos meilės ir dėkingumo kupinos širdies šie Šventosios Dvasios įkvėpti žodžiai: „Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes jis pažvelgė į savo nuolankią tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžiųjų dalykų padarė man Visagalis, ir šventas yra jo vardas!“

Marija žino kokių didžiųjų dalykų yra padaręs jai Viešpats. Ji žino, kad joje besivystantis kūdikis yra jos Dievas, kad pats Dievas ją išsirinko būti jo žemiška motina. Viešai šią neapsakomą garbę reikšdama, ji tik tiesą skelbia.

Pagaliau Marija ir Elzbieta nusileido iš tų dvasios pagavimo aukštybių į praktišką ir nelengvą kasdienos gyvenimą. Marija paaukojo visą savo energiją ir sumanumą prirengti visa, kas buvo reikalinga artėjančiai Elzbietai motinystei. Kokios laimingos buvo Marijos dienos praleistos su Elzbieta! Savo meilę, rūpestingumą ir mergaitišką švelnumą Marija spinduliavo mintimi, žodžiu ir darbu. Arti Marijos Elzbieta jautėsi arti Dievo.

Marijos viešėjimas tuose namuose pripildė juos neapsakomu malonumu ir džiaugsmu. Todėl su didžiu širdies skausmu ir tikrai nenorėdama po trijų mėnesių Elzbieta atsisveikino Mariją ir išleido grįžti atgal į Nazaretą, nelinkėdama jai „su Dievu“, bet jį pagarbindama joje.

3. V. Jėzaus užgimimas

Artėjant angelo žodžio išsipildymo valandai, kasdien Nazareto namelis darėsi Marijai ir Juozapui šventesni ir laimesni namai. Tačiau vieną dieną Juozapas grįžo namo labai neramus. Jis parnešė nemalonių žinių Marijai. Išėjo ciecoriaus Augusto įsakymas surašyti visus valstybės gyventojus, kiekvieną savame mieste. Todėl Juozapui su savo jauna, nėščia žmona reikėjo keliauti iš Galilėjos miesto į Judėją, į Dovydo miestą Betliejų, nes buvo kilęs iš Dovydo namų ir giminės. Juozapui buvo labai sunku Marijai tai pranešti, nes kelionė buvo ilga ir sunki, o žiema jau beveik čia pat.

Tačiau Marijos širdis pajėgė pakelti bet kokius dangaus Tėvo jai siunčiamus bandymus. Ji pamiršta save ir meiliai guodžia savo susirūpinusį vyrą.

Kelionė tikrai buvo ilga ir kieta, bet pagaliau Juozapas ir Marija pasiekė mažąjį Dovydo miestą, nuvargę, sušalę ir alkani. Užiegoje nebuvo jiems vietos. Ėjo iš namų į namus, bet niekur nebuvo jiems vietos. Nerado miestelyje nei draugų, nei maisto, nei šilumos, nei užuovėjos. Tačiau, keliaujant į Betliejų, Juozapas atsiminė matęs netoli už miesto vartų niūrioje, vėjo šluojamoje pašlaitėje siaurą urvą uoloje išskaptuotą, kur piemenėliai ateidavo pailsėti ir audrų metu pabūti.

Bet ir urvą jie rado užimtą, tik laimei, ne žmonių, o nebylių gyvulių, jaučio ir asilo, kurie savo kūnų šiluma švelniai šildė mažą urvelį. Tolimiausiame kampe Juozapas tuoju primetė šiaudų ant žemės, apsupo mylimą Mariją savo apsiaustu ir pagelbėjo jai atsigtuoti ant kietos žemės šiauduose, o pats nuėjęs prie urvo angos, atsisėdo ant šaltos žemės, susiėmė kelius ir žiūrėjo į žvaigždėtą dangų.

Kaip ilgai ten sėdėjo, mąstydamas apie nesuvokiamus Dievo kelius, nė pats nežinojo. Tik staiga akinanti šviesa užtvindė urvą, pasigirdo nakties tyloje žavingos muzikos garsai ir gausios dangaus kareivijos balsai giedant: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė geros valios žmonėms!“

Angelas Sargas, Seseļs Mercedēs piešīnys.

Išgąsdintas Juozapas pašoko ir atsisuko grįžti pas Mariją papasakoti jai ką girdėjęs, kai išvydo prieš save žavingiausią vaizdą: gulinčią jo mylimą žmoną Mariją ir glaudžiančią prie krūtinės savo mažutėlį, vos užgimusį, kūdikį — dangaus Tėvo ir jos Sūnų. Pranašystės apie Mesiją ir jai pasakytas angelo žodis išsipildė. Marija atsargiai ir švelniai suvystė kūdikį ir paguldė jį edžiose.

Bet štai pasigirsta žingsniai uolėtu taku. Atsisuka Juozapas ir Marija ir mato grupę piemenėlių urvo angoje, išverstomis akimis žiūrinčių į nepaprastą vaizdą. Jiems irgi buvo angelų pranešta džiugi naujiena. Jie atskubėjo pagarbinti savo ką tik gimusį Karalių. Puolę ant kelių, jie pagarbino kūdikį, savo Dievą, ir aukojo Marijai kuklias savo dovanas — gražiausius savo bandų avinėlius.

4. Jėzaus paaukojimas šventykloje

Jau 40-ta diena po Kūdikio užgimimo. Juozapas ir Marija, rūpestingai Kūdikui nešina, baigia kelionę į Jeruzalę. Koks dabar reikalas? Mozės įstatymas reikalavo, kad kiekvienas pirmgimis berniukas būtų „pašvęstas Viešpačiui“ ir kiekviena motina būtų „apvalyta“.

Bet kaip galima tokį įstatymą taikyti visatos Kūrėjui ir jo nekalčiausiai Motinai! Taip. Nei kūdikis, nei Marija jokia prasme nebuvo šiam įstatymui pavaldūs. Bet miela, nusižeminusi Marija nori paslėpti tas neapsakomas malones, kuriomis Dievas ją papuošė, ir nieku nesiskirti nuo visų kitų motinų. Koks pavyzdys mums, kurie neiškenčiame neparodavę prieš kitus bet kokią mums skirtą kitų gerovei retesnę ypatybę!

Eina pro šventovės vartus Marija, priglaudusi prie širdies savo dievišką Sūnelį, ir Juozapas dviem purpleliais nešinas, vieną paaukoti už Marijos „apvalymą“, kitą už jos Sūnelio „atpirkimą“.

Tepasakoja toliau pati Evangelija šv. Luko plunksna. Jeruzalėje gyveno žmogus, vardu Simeonas. Jis buvo teisus ir dievobaimingas vyras, laukiantis Izraelio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo su juo.

Jam buvo Šventosios Dvasios apreikšta, kad jis nemirsias, kol pamatysias Viešpaties Mesiją. Šventosios Dvasios paragintas, jis atėjo dabar į šventyklą. Įnešant gimdytojams kūdikį Jėzų, kad pasielgtų, kaip Įstatymas reikalauja, Simeonas jį paėmė į rankas, šlovino Dievą ir sakė:

„Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai iškeliauti, nes mano akys išvydo Tavo išgelbėjimą, kurį tu parengi visų tautų akivaizdoje; šviesą pagonims apšviesti ir tavosios Izraelio tautos garbei“.

Kūdikio tėvas (nes jis buvo teisėtas jo motinos Marijos vyras, laikomas pagal įstatymus jo tėvu ir turįs jam tėvo teises) ir motina stebėjosi tuo, kas buvo apie jį kalbama. O Simeonas palaimino juos ir tarė motinai Marijai: „Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui (vieni įtikės — pakils, kiti netikės — nupuls). Jis bus prieštaravimo ženklas, — ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, — kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys“ (t.y. tarp kitko, kad būtų atskleista didžiausia Rašto žinovų ir fariziejų Kristui neapykanta ir planai jį nužudyti).

Ten buvo ir pranašė Ona. Ji buvo visiškai susenusi. Po mergystės ji išgyveno septynerius metus su vyru, o paskui našlaudama sulaukė 84-erių metų. Ji nesitraukdavo iš šventyklos, tarnaudama Dievui per dienas ir naktis pasninkais bei maldomis. Ir ji, tuo pat metu priėjusi, šlovino Dievą ir kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie laukė Jeruzalės išvadavimo.

Atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties Įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savo miestą Nazaretą. Vaikelis auko ir stiprėjo; jis darėsi pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo su juo.

5. Atradimas vaikelio Jėzaus šventykloje

Jau dvylika metų nutekėjo į amžinybę nuo tos palaimintos nakties, kurią angelai giedodami paskelbė džiugią naujieną, kad gimė pasaulio Išganytojas. Passoverio šventė jau buvo visai arti ir Juozapas su Marija vėl leidosi iš savo mažo namelio

Religinio posėdžio prezidiumas Ateitininkų kongrese.

Nazarete kelionėn į Jeruzalę dalyvauti brangioje paminklinėje šventėje. Kiekvieneriais metais ši metinė kelionė įnešė į jų gana vienodą rutinos gyvenimą Nazarete gražaus įvairumo, ypač dvasios pakilimo, dalyvaujant šventykloje taip giliai prasmingose apeigose. Tačiau ši kelionė jiems buvo ypatingai brangi, nes šį kartą pirmusyk pasiėmė su savim ir dvylikametį Sūnelį, kurį nuo tų metų irgi saistė Mozės Įstatymas lygiai, kaip ir vyresnius. Ilgą, varginančią kelionę atliko pėsti.

Pagaliau Juozapas ir Marija su Sūneliu pasiekė šventąjį miestą ir įsiliejo į didžiulę minią. Visas pasaulis laukė žadėto Išgelbėtojo. Jis vaikščiojo savosios tautos tarpe ir niekas jo nepažino. Septynias dienas jie pasiliko Jeruzalėje, dalyvaudami šventykloje visose šventose apeigose, kaip Įstatymas reikalavo.

Švetei pagaliau pasibaigus, jie susijungia su kitų iš Nazareto kartu atkeliavusių maldininkų grupe ir pro miesto vartus išeina

į platų vieškelį, vedantį į Nazaretą. Keliautojų pusėtina minia. Senu žydų įpročiu, moterys keliaudavo savo grupėje, o vyrai atskirai savo. Taip ir Marija prisijungė prie moterų, o Juozapas prie vyrų. Pradžioje Marijai buvo neramu, nes jos Sūnelio nebuvo su ja, bet ją greit nuramino kitos moterys, užtikrindamos, kad, būdamas berniukas, natūraliai turi būti kartu su tėvu. Ji ėjo tyliai, paskendus mintyse, laukdama vakaro, kada karavanas sustos prie Galaado šaltinių ir ji vėl pamatys savo mylimą Sūnelį, be kurio šalia jos diena tikrai ištįso.

Bet kokia kilo jos širdyje baimė, kai, susitikus su Juozapu, Vaikelio nerado su juo. Abu labai išsigando. Kaip Marija manė, kad jis su Juozapu, taip Juozapas manė, kad jis su Marija. Kiekvienoje grupėje jo ieškojo, įeidami į kiekvieną palapinę ir kiekvieną klausinėdami. Viskas veltui. Jėzaus nebuvo karavane.

Dienai brėkstant, skubėdami jie grįžo į Jeruzalę. Tolesnę įvykio eigą aprašo šv.

Lukas šitaip: Pagaliau po trijų dienų rado jį šventykloje, sėdintį tarp mokytojų, beklausantį jų ir juos beklausinėjantį. Visi, kurie jį girdėjo, stebėjosi jo išmanymu ir atsakymais. Pamatę jį, gimdytojai labai nustebę, ir jo motina jam tarė: „Vaikeli, kam mums taip padarei?! Štai tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome tavęs“. O jis atsakė: „Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ Bet jie nesuprato jo žodžių.

Jėzus iškeliavo su jais ir grįžo į Nazaretą. Jis buvo jiems klusnus. Jo motina laikė visus įvykius savo širdyje. O Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse.

Jėzaus žodžiai ir Dievo planai

Nereikia stebėtis, kad net Marija šių žodžių pilnai nesuprato. Jėzus čia pirmą kartą vadina Dievą **savo**, ne savo tautos, **Tėvu**, todėl jis čia pirmą kartą ir savo dievybę apreiškia. Jis nurodo, kad jo

santykiai su savo Tėvu yra kitokie, aukštesni ir artimesni, negu su žemiškais gimdytojais.

Iš šito nuostabaus įvykio galima pasimokyti, kaip dvylikametis Jėzus turėjo degte degti savo Tėvo bei žmonių meile, uolumu ir noru galimai greičiau pradėti savo viešąją žmonijos atpirkimo darbą, ir kaip nelengva jam turėjo būti laikytis Apvaizdos nustatytos tvarkos ir visa, visa pasakyti ir atlikti tik Dievo nustatytu laiku, būdu ir gyvenamojo momento sąlygose.

Dievas klaidų nedaro ir jo planuose nėra nė vienos, nors ir mažiausios, nereikalingos ar nereikšmingos detalės. Visa, ką Dievas leidžia įvykti: žemės drebėjimus, miškų gaisrus, ligų epidemijas, karą, marą ir badą, žmonių nudievėjimą ir nužmonėjimą leidžia, tik, mūsų ribotam regėjimui taip toli nepramatančiam ir nepajėgiam protui nesuvokiančiam, didesnei savo garbei ir žmonių naudai bei gėriui.

Čia ir glūdi mūsų tikėjimo ir pasitikėjimo Dievo Apvaizda ir jos planais esmė.

Knyga, kuri bus skaitoma ne tik mūsų kartoje

Kun. dr. Pranas Manelis, nelauktai atskirdamas iš šio pasaulio, paliko mums naujai išleistą knygą: Kristus ir Eucharistija. Galima sakyti, kad ši knyga bus skaitoma Lietuviškos visuomenės ne vien šioje kartoje, nes ji yra pirmą išsami studija apie Švč. Sakramentą, Mišias ir Komuniją, ir pirmoji, tikslia prasme šios srities teologinė studija Lietuvių kalba. Jos autorius panaudoja modernius teologinius šaltinius ir juos permąsto lietuvių išgyventų patirčių šviesoje. Knyga yra parašyta paprasta, gyva kalba.

Klausimai, kurie svarstomi šioje knygoje kyla šiandieniniam praktikuojančiam katalikui. Kaip realus yra Jėzus Švč. Sakramente? Kokia prasme Mišios yra Jėzaus kryžiaus auka? Kokia prasme Mišios yra dalyvaujančio jose auka? Kaip mūsų kasdieniniai darbai ir vargai jungiasi su Mišiomis. Kodėl Mišios yra bendravimas ne tik su Dievu, bet ir su artimu (pvz. pasisveikinimas dalyvaujančių Mišiose)? Dėl to

Povilas Norvilas, perskaitęs šią knygą pareiškė, didelį pasitenkinimą, kad ši knyga buvo parašyta. Jis mano, kad ji gali prisidėti prie gilesnio mūsų Švč. Sakramento supratimo ir vertinimo. Mišios yra mūsų gyvenimo kasdienybė, bet kartu jos yra ir, jokiais techniniais mokslais neaprepiama, mūsų gyvenimo paslaptis.

Knyga turi šiuos skyrius: 1. Kristus ir jo buvimas bei veikla istorijoje. 2. Eucharistijos ir jos teologijos istorinė apžvalga. 3. Kristaus buvimas Eucharistijoje. 4. Transsubstancijacija arba esmėkaita. 5. Eucharistinis bendravimas arba Komunija. 6. Eucharistija, kaip auka.

— — —

Pranas Manelis, Kristus ir Eucharistija, Dievo veikla išganymo istorijoje, Krikščionis gyvenime serijos leidinys, Nr. 15. Kalbą tikrino Petras Balčiūnas, įrašai — Telesforo Valiaus, 380 psl. kaina 7 dol.

RIKIUOKITĖS IR PASIŠVĘSKITE

J. Budzeika, MIC

“Dar daug nenuveiktų darbų, bet jau bus gana: keliausiu į amžinybę”.

Grįžęs iš Chicagos Eucharistinio kongreso arkivyskupas Jurgis Matulaitis rado krūvą didelių ir skubių darbų, prie kurių net naktis nemigo. Tačiau vieną dieną jis pajuto didelius skausmus, buvo greit nuvežtas į ligoninę, iš kurios daugiau negrįžo. Jo paskutiniai žodžiai, tarti aplink jo lovą stovėjusiems marijonams, buvo: “Rikiuokitės ir pasišvęskite”.

RIKIUOKITĖS. Rikuotis reiškia organizuotis. Tai karinis žodis. Juo yra organizuota visa kariuomenė. Kariai visada eina rikiuotėje, žengdami į taktą ir į koją. Tokia rikiuotėje eisena padeda jiems atlikti didelius žygius, toli nužygiuoti ir atgal sugrįžti, nesėjimas rikiuotėje ir į taktą lengvina žygiavimą ir nevargina. Juk ir paukščiai, skrisdami toli, skrenda dideliais būriais ir į sparnų vingiavimo taktą, tokiu būdu jie vieni kitiems padeda skristi. Tai yra gražus gamtos dėsniš. Kariuomenė be organizuotumo ir rikiuotės būtų tikrai pakrikęs atskirų žmonių būrys, be jokios karinės reikšmės. Panašiai ir paukščiai pakrikai skrisdami, toli nenuskrenda.

Vienualija yra Dievo kariuomenė, suorganizuota Šv. Dvasios Kristaus Bažnyčioje. Jos kovos žygiai vyksta Bažnyčios lauke. Bažnyčia, išrikuotomis vienuolijų eilėmis padaro didelius žygius, nuveikia didelius darbus visuose savo plotuose, ypač misijų laukuose. Visi misionieriai dirbą misijų laukuose su mažomis išimtimis yra vienuoliai. Jie skelbia Evangeliją ir kuria Dievo karalystę tarp pagonių ir netikinčiųjų. Ant jų aukų misijose išauga vyskupijos, parapijos, bažnyčios, mokyklos, ligoninės ir kitos krikščioniškos įstaigos. Bet net ir ne misijų laukuose ši Dievo kariuomenė aria gilią ir plačią vagą Dievo Bažnyčioje, ypač Amerikoje. Juk Amerikoje beveik visos katalikiškos mokyklos, vaikų katekizacija ir tikybos mokymas buvo atiduotas į vienuolių, ypač

seselių, rankas. Ir Amerikos Bažnyčia labai didžiuojasi savo gyvumu. Juk ir lietuvių marijonų vienuolija Amerikoje, žengdama savo organizuotomis gretomis ir Dievo laiminama smarkiai kūrėsi ir greitai kilo: įsigijo savo didelį ūkį, seminariją, noviciatą, aukštesnę mokyklą, kolegiją ir išugdė lietuvišką katalikišką spaudą: Draugą, Laivą, ėmėsi knygas leisti, valdo parapijas, skelbia misijas ir stipriai reiškiasi visuose lietuviško veikimo baruose.

Bet šiandien, kada pradėjo vienuolijų gretos retėti ir jų organizacinis taktas nykti pasiviro Amerikoje katalikiškos mokyklos, tikybos mokymas, ir visas katalikiškasis auklėjimas. Mokyklos užsidarinėja, o tikybos pamokos suvestos į CCD klases gerų rezultatų neduoda. Tada svyrant Amerikos Bažnyčioje Dievo kariuomenei — vienuolijoms, silpsta iš dalies ir Amerikos katalikybė. Evangelijos skelbimas Amerikos Bažnyčioje neneša laukiamų vaisių.

Arkivyskupas Jurgis Matulaitis labai gražiai palygino vienuoliją su kariuomenės organizuotumu ir jos rikiuotėmis. Juk vienuolija, netekusi savo organizacinės druskos, yra, kaip ir kariuomenė, tik pakrikas atskirų žmonių būrys, be žymios visuomeninės reikšmės Bažnyčios gyvenime. Vyresniųjų pareiga saugoti vienuoliją nuo oportunizmo ligos ir visomis jėgomis išlaikyti ją Dievo rikiuotėje. Bažnyčios priešai tokių pakrikusių vienuolijų tik laukia. Tačiau, kol vienuolija eina Dievo rikiuotėje, išlaikydama jo taktą, ji yra baidi Bažnyčios priešams. Jai tinka palyginimas apie Mariją: “Kas yra toji, kuri ateina lyg tekanti aušra, graži kaip mėnulis, rinktinė kaip saulė, baidi kaip išrikuota kariška stovyklos eilė” (GG.6.9).

“PASIŠVĘSKITE”. Pasišvęsti yra kam nors pasiaukoti. Arkivyskupo Jurgio “pasišvęskit” išreiškia žmogaus pasišventimą Dievo tarnybai Marijonų vienuolijos gretose. Šio pasišventimo sąvoka yra labai gražiai

pavaizduota paties V. Jėzaus Šv. Jono Evangelijoje: "Jei kviečių grūdai nekris į žemę ir neapmirs jis pasilieka vienas, o jei apmirs, jis duos gausių vaisių" (Jn. 12.24). Pirmas kviečio grūdai į žemę krito pats Kristus. Jis buvo neteisingų žmonių rankomis įbertas į žemę, tačiau iš jo išdygo ir išaugo nauja gyvybė. Išaugo naujas gyvybės ir išganymo medis, kuris brandina vaisius ir maitina žmones amžinąją gyvybę duona, kuri neišsėks iki pasaulio pabaigos. Po Kristaus buvo paaugoti ir į žemę įberti pirmieji apaštalai. Jie mirė, bet ant jų mirties aukos auga Bažnyčia. Jie papildė Kristaus auką. Nuo krikščionybės pradžios iki dabar daug krikščionių paaugojo savo gyvybę už Kristų ir tikėjimą. Jų kraujo auka didina šventųjų gretas Dievo Bažnyčioje ir pina jai gražų garbės vainiką. Lietuvių laisvės kovų metu lietuviai kariai pasiaukoję už savo tėvynę ir tėvų žemę. Jie krito ir mirė, tačiau ant jų mirties aukos išaugo Lietuvos laisvė, kuria mes visi džiaugėmės, nors ir labai trumpai.

Arkivysk. Matulaitis, išgirdęs šaukiantį Dievo malonės balsą, krito į Bažnyčios dirvą ir pasiaukoję. Ant jo pašaukimo aukos išdygo Lietuvos bažnytinė provincija, Marijonų vienuolija, Nekalto Marijos Prasidėjimo Seserys ir k. Jo pašaukimo aukos medis gausus savo vaisiais, kuriuos skina Dievo Bažnyčia. Taip pat ir visi jauni vyrai ir jaunos mergaitės, išgirdę kviečiantį Dievo balsą, pasišvenčia jo tarnybai, kaip ir arkivysk. Jurgis Matulaitis, ir išeina dirbti į Bažnyčios gėlyną ir laukus, brandina gausius Dievui vaisius. Jų pašaukimo auka Bažnyčia turtėja ir Evangelijos vaisiai gausėja. Jie ar misijų laukuose, ar laisvuose kraštuose dirbdami mokyklose, auklėdami ir mokydami jaunimą, sakydami pamokslus, dalydami sakramentus, skelbdami misijas ir t.t. purena Evangelijos dirvą Dievo Bažnyčioje, ir sėja Šv. Dvasios kviečių grūdus, kuriuos nupieš ir surinks pats Kristus.

Toliau Kristus toje pačioje Evangelijoje apie pasišventimą sako: "Kas myli savo gyvybę — pražudys ją, o jei kas nekenčia savo gyvybės šiame pasaulyje, išsaugos ją amžinam gyvenimui" (Jn. 12.25). Čia yra tąsa

palyginimo apie kviečių grūdą, tik iš neigiamos pusės. Juk kas bijo pasiaukoti Dievui savo tikėjimu ir gražiu gyvenimu, tas pasiaukoja nuodėmingam pasauliui ir, tokiu būdu, rizikuodamas savo siela, ją pražudo. Jo gyvenimo vaisius surenka pražūtis. Kas nepaklauso Dievo šaukimo balso tyčia, tą nusineša įvairių klaidų audros ir nusivilioja pasaulis, džiaugdamasis jo neklusnumu Dievui. Tikra auka dėl Kristaus yra kova su savimi nes kas nori pas Kristų ateiti, turi visko išsižadėti ir savo tėvų ir brolių ir visų artimųjų, o ypač paties savęs. Žmogui dažnai būna lengviau išsižadėti kitų, kaip paties savęs. Nėra pasišventimo be aukos, ypač nuolatinės aukos. Vienuolinis gyvenimas ir yra auka. Tad arkivysk. Matulaitis ir sako: "Atgailos dvasioje tegul drąsiai, kantriai ir linksmai kartu su Viešpačiu nukentčia gyvenimo prispaudimus, darbų, užsiėmimų bei pareigų nuovargius, priespaudas ir sunkenybes, kūno skausmus ir negales, dvasios sielvartus, pasaulio persekiojimus, ir kitus visokeriopus kryželius, kokius tik Dievas leistų". Ko jis kitus mokė, tuo ir pats gyveno, gyveno tikru aukos gyvenimu nuo savo jaunystės dienų iki mirties lovos. Todėl teisingai yra apie jį pasakyta: "Jis mus mokė Evangelijos tiesų ne vien gražia savo iškalba, bet ir vaizdžiu savo pavyzdžiu, šventu gyvenimu. Jis buvo ta Evangelijos šviesa, kuri skaisčiai švietė Lietuvai ir visai žmonijai, tai buvo šventa druska, kuri nenyksta, bet stebuklingai saugojama ir veikia plačią visuomenę". (Ed Turauskas)

Švento gyvenimo žmogus nemiršta kaip visi mirtingieji. Jo žemiškoji šviesa gėsta ir užgėsta žemėje, tačiau angelai ją uždega amžinybėje. Arkivysk. Jurgis buvo apaštalas savo gyvenime, juo buvo ir mirties valandoje. Jis mokydamas, drąsindamas ir visus mylėdamas bei laimindamas užmigo dideliu džiaugsmu, kurį išreiškė aplink stovintiems šypsančiu savo veidu. Mirė 1927 m. sausio 27 dieną 3 val. 45 ryto. Prisimintini Dr. K. Ambrozaičio žodžiai: "Mes tikime, kad tu savo malda stiprinsi mus. Mes niekuomet neužmiršime tavo paskutinių žodžių "Rikiuokitės ir aukokitės".

DIEVO TARNO ARKIVYSKUPO JURGIO MATULAIČIO

Beatifikacijos Bylos Žinios

Nr. 5 (Nr. 242)

1977 M. SPALIS

25-JI METAI

VYSKUPAS JURGIS MATULAITIS

*SESERŲ — JĖZAUS EUCHARISTIJOJE TARNAIČIŲ — VIENUOLIJOS
STEIGĖJAS*

(Tęsinys iš praėjusio Beatifikacijos Bylos žinių numerio)

Visose aukščiau paminėtose institucijose, seserys pirm visko rūpinsis pagilinti katalikiškąjį gyvenimą savo mokinių tarpe, organizuodamos jiems atitinkamas dvasines pratybas, pokalbius ir bendrus knygų skaitymus.

Kaip matome, seserų darbo sritis labai plati, socialinė ir charitatyvinė. Dėl vienuolijos darbo apimtys, Vienuolių Kongregaciją, duodama vysk. J. Matulaičiui leidimą steigti vienuoliją, pastebėjo, kad ji per daug neišsiplėstų į visus gerų darbų laukus, nes būsią sunku rasti tam tinkamų ir paruoštų seserų.

Pirmosios sunkenybės

Kai 1923 m. rugpiūčio mėn. į Drują atvyko kun. A. Cikoto, jis buvo paskirtas kuriamo marijonų vienuolyno vyresniuojū. Jis seserų ir vietos klebono padedamas pradėjo organizuoti Drujoje gimnaziją. Vysk. J. Matulaitis tuo met atsiuntė į Drują stiprią darbui jėgą. "Atsiunčiu seserį Vandą Jeute'itę. Pažįstu ją jau keletas metų. Kreipėsi į mane prašydama dvasinės vadovybės. Yra rimta asmenybė, ja galima pasitikėti. Pažįsta dvasinį ir vienuolinį gyvenimą, pati yra atsidavusi Dievui ir Bažnyčiai. Manau, kad bus gera naujokių mokytoja. Gimnaziją baigė su aukso medaliu, o dabar yra baigusi Liublino

universitete filosofijos fakultetą" (Laišk. 1932.IX.27).

Ses. Vanda Jeute'aitės įžadus priėmė Steigėjas savo namų koplyčioje Vilniuje. Kai atvyko į Drują, netrukus buvo valdžios patvirtinta steigiamos Stepono Batoro vardo gimnazijos direktore. Gimnazijoje buvo angažuotos dar dvi seserys: Mikalina Zambrzycka'itė istorijos mokytoja ir Vladislava Wilczynska'itė lotynų kalbos mokytoja. Kitą gimnazijos mokomąjį personalą kun. A. Cikoto surinko iš pasaulinių asmenų. Religiją gimnazijoje mokė klebonas. Dar kelios seserys gimnazijoje dirbo kitus darbus.

Likusios seserys dirbo savo name stengdamosios padaryti jį gyvenamu, tvarkė labai apleistą sodą. Materialinės sąlygos buvo labai sunkios. Nektartą trūko net duonos kėsnio, nekalbant jau apie kitokius maisto produktus. Kraštutinis neturtas buvo seserų turtas. Vienuolyne baldus jos pačios pasigamino iš paprastų lentgalių: tokios buvo jų lovos, ir kėdės koplyčioje bei valgomajame.

Klebonui prašant, seserų vadovu ir globėju vysk. J. Matulaitis paskyrė kun. A. Cikoto. Bet ir klebonas dar nebuvo atleistas nuo pagalbos seserims. Vysk. J. Matulaitis 1923.X.10 jam rašė: "Sutinku, kad kun. A. Cikoto vadovautų seserims. Jis daugiau

turės laiko. Duodu jam atitinkamus nurodymus. Labai prašau Brangujį Kleboną neatsakyti jam pagalbos, patarimo, nurodymų tame darbe. Dėkoju Brangiajam Klebonui už rūpesčius, pasišventimą ir vargus, pakeltus seserų Vienuolijai”.

Bet, kada jau Vienuolija, kaip atrodė, turėjo stiprius pagrindus savo egzistencijai ir ateičiai, iškilo pirmasis bandymas, kuris vos nesunaikino pradėtąjį darbą. Kadangi jau buvo reikalas atidaryti noviciatą, viršininke ses. Kazimiera sugalvojo įsivesti vienuolišką rūbą. Ji suprojektavo labai prašmatnų, tačiau Steigėjo mintis buvo, kad seserys neturės jokio vienuoliško rūbo, o rengsis kaip kuklios pasaulietės moterys ir mergaitės. Vysk. J. Matulaitis to projekto neaprobavo aiškindamas, kad sumanytas rūbas yra per daug sudėtingas ir neatsakęs neturto dvasiai. Jos neturės jokių vienuoliškų drabužių... Kai kurios seserys nenorėjo tokiame Steigėjo patvarkymui paklusti netgi tada, kai Vysk. J. Matulaitis pagrasino jas atleisias iš vienuolyno. Buvo dar ir kita priežastis. Ses. Kazimiera, kaip pirmoji atvykusi į Drują, vysk. J. Matulaičio paskirta viršininke, skaitėsi lyg ir vienuolijos steigėja. Bet savo pareigoms, kaip praktika parodė, netiko ir todėl vysk. J. Matulaitis jau planavo vietoj jos viršininke paskirti kitą. Buvo užgauta moters ambicija ir konfliktas su Steigėju dar padidėjo. Įdomus yra vysk. J. Matulaičio laiškas kun. A. Cikoto, rašytas 1923.XI.2. Jame tarp kita ko rašoma:

“Važinėjau į Onžadow šventinti bažnyčios. Parvažiavęs šio mėn. 19 dieną radau ses. Vandą. Ant rytojaus nustebau pamatęs savo salione ir ses. Kazimierą su drauge (saleziete). Sakėsi, kad kun. Zienkiewiczus liepęs važiuoti pas vyskupą, kad jas pašalinsias iš vienuolyno ... Iš kalbos pamačiau, kad skaudžiausias dalykas tas, kad Kazimiera nebus vyresniąja ir kad negalės nešioti abitų. Aš pasakiau: taip, manoma kitą paskirti Vyresniąją, nes Tamsta neturi reikalingų privalumų. Abitų Drujoje nenešios”.⁶

“Šiandien vėl buvo pas mane ses.

Kazimiera su Drauge. Iš kalbos matau, kad ji neturi dvasios, dalykus ima labai siaurai. Nori čia Vilniuje ar Lietuvių Brastoje apimti kokią vietą. Pasakiau, kad aš nesipriešinsiu, bet neleisiu joms tvirti naujos Vienuolijos. Dar kartą aiškiai pasakiau, kad ses. Kazimiera nė jos draugės neturi nei mokslo, nei kitų savybių tvirti naujai Vienuolijai, kad gali būti narėmis kokios nors kongregacijos, jei panorės taikytis prie jos įstatų ir gyvenimo, kad Drujoj nebus abitų. Man rodos juo greičiau tos, kurios nori abitų, išeis iš Drujos, tuo bus geriau. Reikia pasisaugoti ses. Kazimieros, nes ji gali ardyti darbus ir intriguoti. Jei nenori taikytis, tegul sau sveikos eina. Grąšino ses. Kazimiera, kad Drujoje liksiančios tik trys, o kitos išeisiančios. Atsakiau: bus labai gerai. Stenkitės atsiskirti su tomis, kurios nori išeiti, gražiai. Gal suras kur darbą, tedirba sveikos. Tada likusios galės pradėti tikrai ramų gyvenimą. Reikia kartą tvarką padaryti”. Viso to pasėkoje vysk. J. Matulaitis 1923 m. lapkričio mėn. viduryje atleido nuo įžadų seseris Kazimierą Vileikytę, Sofiją Skilandytę, Bronislovą Kobzaitę ir M. Goržycaitę. Apleisdamos vienuolyną, tos 4 seserys bandė suagituoti ir kandidatės, aiškindamos joms, kad Drujoje nebus jokio vienuolyno, o tik pamaldžių bendro gyvenimo asmenų būrelis. Suklaidintom ir nerimaujančiom kandidatėm kun. A. Cikoto išaiškino, kad niekas neatmainyta, o visas reikalas tai seserų drabužiai. Vienuolyno viršininke vysk. J. Matulaitis paskyrė ses. Vandą Jeuteitę. Seserų drabužiai buvo pasaulietiški, tik ant galvos nešiojo mažą juodos spalvos velionuką.

Po tokios audros, kurią vysk. J. Matulaitis pavadino piktosios dvasios darbu (“Aš tikiuosi, kad iš Drujos darbų bus daug Dievui garbės, kai piktoji dvasia daro tiek visokių kliūčių”), seserys pamažu tvarkėsi ir vienuolynas augo. 1923.XI.19 menkoje ir kuklioje vienuolyno koplytėlėje septynios kandidatės buvo priimtos į noviciatą. Naujokių mokytoja buvo ses. Vanda. Pamokos naujokėms būdavo

vakarais, kai seserys ir naujokės grįždavo iš dienos darbų. Tų pat metų naujokė Vladislova Vilčinskaitė susirgo plaučių liga ir negalėjo mokytojauti gimnazijoje. Keletą mėnesių pasirgus, mirė 1924.V.2. Antroji gimnazijos mokytoja taip pat pasitraukė iš gimnazijos mokytojos pareigų ir apleido vienuolyną. Gimnazijoje liko tik gimnazijos direktorė ses. Jeute'aitė. Ji ten dėstė lenkų kalbą.

1924 m. rugsėjo mėn. vėl šešios kandidatės pradėjo noviciatą, o tų pat metų Kalėdų dieną penkios seserys padarė pirmuosius įžadus. Seserų skaičius augo, darbai didėjo. Vysk. J. Matulaitis rūpinosi seserų mokymu ir ruošimu ateities darbams. Drujos viršininkė 1923 m. gale atsiuntė dvi jaunas, gabias ir geros dvasios seseris į Vilnių, kur viena įstojo į siuvimo, o antra į trikotažo mokyklą. Jos apsigyveno vyskupo namuose, gavo visą išlaikymą ir galėjo kasdien dalyvauti Steigėjo šv. Mišiose, klausytis jo mąstymų ir konferencijų. Vyskupas apmokėjo jų mokslą, rūpinosi jų sveikata, parodė joms daug tėviškos širdies.

Jau 1924 m. pradžioje Drujos seserys nusprendė atidaryti siuvyklą, kur buvo mokoma drabužių kirpimo ir siuvimo, skirtą vietos jaunoms mergaitėms. Mokyklos vedėja buvo gimnazijos rankdarbių mokytoja ponija Sofija Litvinavičienė. Kandidačių į mokyklą buvo daug, tačiau dėl vietos stokos buvo priimta tik apie 30.

1924-1925 mokslo metų pradžioje trys jaunos seserys buvo pasiųstos į vietos gimnaziją. Vienuolinis gyvenimas pamažu stabilizavosi. Darbo buvo daug, bet gerų norų dar daugiau. Vienuolijos Steigėjas nuolat savo laiškais mokė, patarinėjo, ragino saugoti savo sveikatą. Viršininkė ses. Vandą, kuri irgi nuolat ieškojo patarimo, pagalbos, paguodos pas vysk. J. Matulaitį. 1923-25 metų laikotarpyje tokių laiškų ses. Vanda vyskupui yra parašiusi apie 80, vysk. Jurgio laiškų jai yra išlikę virš 20. Juose ragina ses. Vandą išverti sunkenybėse, duoda patarimų, kaip geriau tvarkyti vienuolinis ir dvasinis seserų gyvenimas.

Pasižada, kai tik bus laisvas nuo jam Šv. Tėvo pavestų pareigų, dar labiau atsidėti Drujos seserų Vienuolijai. Drujos seserys žinojo sunkią vysk. J. Matulaičio padėtį Vilniuje, norėjo jam kuo nors padėti, net medžiaginėmis dovanėlėmis. Viename laiške (1925.V.7) kun. A. Cikoto vyskupas rašo: "(Ses. Vanda) žadėjo dovanų mums atsiųsti paršiuką. Tegul to nedaro, o pačios sunaudoją tą Dievo dovaną, nes jos ir taip vargingai gyvena".

O seserys plėtė darbus. 1926 m. įsteigė audimo dirbtuvę, o vėliau mezgimo. Už savo santaupas nupirko audimo ir mezgimo mašinas. Buvo priimta keliolika mergaičių mokytis to amato. Audimo ir mezgimo darbams vadovavo seserys, baigusios tų šakų mokyklas Vilniuje. Netrukus seserys atidarė mergaitėms, kurios lankė siuvimo ir mezgimo mokyklą, internatą. Nesant vietos vienuolyno name, išnuomojo gretimą namą ir ten patalpino auklėtines, rūpindamosios ir jų dvasiniu gyvenimu.

Jaunai Vienuolijai buvo smūgis, kai mirė arkiv. J. Matulaitis. Jos neteko įkvėpėjo, globėjo, ko taip labai reikėjo dar silpnai ir nesubrendusiai Vienuolijai. Seserys neteko ne tik Steigėjo, bet ir tikrojo jų Tėvo.

Po arkiv. J. Matulaičio mirties Vienuolijos globa tekė kun. A. Cikoto. Kadangi Vienuolijos viršininkės vadovavimo terminas baigėsi, kun. A. Cikoto, su Vilniaus arkiv. R. Jalbrzykowskio pritarimu, nauja viršininke 1927.VII.7 paskyrė ses. Juozapą Žuk'aitę, kuri buvo dar tik laikinųjų įžadų. Sesuo Vanda Jeute'aitė liko tik gimnazijos direktore ir lenkų kalbos mokytoja. Tose pareigose išbuvo iki 1928-29 mokslo metų galo. Atostogų metu paliko Vienuoliją. Kokios buvo priežastys, nėra žinoma. Greičiausiai tai buvo lenkų valdžios persekiojimas, kuriuo norėta visus gudus sulenkinti.

Į Drujoje įsikūrusius gudus marijonus ir seseris vienuoles lenkų valdžia žiūrėjo šnairai, sekė kiekvieną jų žingsnį, rodydama nepasitenkinimą, kad Drujos bažnyčioje

sakomi pamokslai gudiškai, kad vaikai katekizmo mokomi gudų kalba, kad kunigai ir seserys su žmonėmis kalba gudiškai. Tad Drujos seserys, be kūrimosi sunkenybių, pajuto ir valdžios nepalankumą dėl to, kad jos buvo gudės, kad jų mokyklose ir dirbtuvėse vartojama gudų kalba. Joms nepalanki buvo ir lenkų dvasiškija. Mergaitės, norinčias stoti į Drujos seserų vienuolyną, kunigai atkalbinėdavo. Bažnytiniai įstatymai reikalauja, kad kandidatės, stojančios į vienuolyną, pristatytų klebono pažymėjimą. O kai kandidatės nuedavo pas kleboną tokio pažymėjimo paprašyti, tai ir negrįždavo. Lenkai kunigai tokias kandidates nukreipdavo į lenkiškus vienuolynus.

Kol vysk. J. Matulaitis buvo Vilniuje, Drujos seserys jautė Steigėjo globą, pagalbą, meilę. Dar galėjo ramiai dirbuoti, kai jų globėjas 1925-1933 m. buvo kun. A. Cikoto. Bet kai jis 1933 m. buvo išrinktas Marijonų Vienuolijos Vyr. Vadovu ir apsigyveno Romoje, seserys, stebėdamos, kas dedasi su marijonais ir jų vedama gimnazija, drebėjo ir dėl savo egzistencijos. Joms buvo smūgis, kai 1938 m. vasarą marijonai gudai buvo policijos prievarta išvežti iš Drujos. Jų vieton iš Lenkijos atvyko marijonai lenkai. Jau 1929 m. Vilniaus arkiv. R. Jalbzykowskio įsakymu gudų kalba buvo pašalinta iš Drujos bažnyčios. Buvo matyti, kad ir Drujos gimnazija, turėjusi iki 140 mokinių berniukų ir mergaičių, daugiausia gudų, negalės ilgai išsilaikyti, nors joje mokėsi ne tik katalikai, bet ir pravoslavai, ne tik gudai, bet ir lenkai (keli net iš Varšuvos), net ir žydai (Drujos rabino duktė buvo geriausia gimnazijos mokinė), nors gimnazijoje viskas buvo dėstoma lenkų kalba, o gudų kalbos nebuvo net kaip atskiros dalyko, pamažu bus likviduota. Kai Drujos vienuolyne buvo apgyvendinti marijonai lenkai, jie dar vedė gimnaziją, bet ten jau gudų dvasios nebuvo. Ir seserys turėjo apriboti savo veiklą, nors skaičiumi jos augo, priimdamos į savo vienuolyną ir kandidates lenkes. 1939 m.

Drujos vienuolyne buvo 31 sesuo po įžadų, 1 naujokė ir 2 kandidatės.

II pasaulinio karo audra suardė Drujos marijonų ir seserų darbą, tačiau pati seserų vienuolija išliko. Dar 1930 m. liepos mėn. įvyko pirmoji Jėzaus Eucharistijoje Tarnaičių vienuolijos kapitula, kurioje Vyr. Vadove buvo išrinkta Juozapa Žuk'aitė. Ji tose pareigose išbuvo visą karo laiką. 7 Kai 1945 m. vyko lenkų repatriacija į Lenkiją, čia atvyko 26 seserys. Kita tiek liko Vilniaus krašte. Centrinis vienuolijos namas įsikūrė Varšuvoje. Seserys turėjo save laikyti lenkėmis... Suprantama, kad ir kandidatės į vienuoliją Lenkijoje jau yra tik lenkaitės. 1945-1965 m. laikotarpyje Lenkijoje Jėzaus Eucharistijoje Tarnaitės turėjo 11 vienuolynų, kuriuose buvo virš 70 seserų. Už Lenkijos ribų, Rytuose, 1971 m. seserys turėjo 9 vienuolynus ir apie 50 seserų, kurios turi kitokį pobūdį prisitaikydamos prie vietos sąlygų ir Bažnyčios reikalų, bet visuomet likdamos ištikimos Steigėjo užbrėžtam tikslui: "Darbuotis Dievo garbei ir sielų išganymui".

Išnašos:

1. Wasilewski Leon, W sprawie stosunków narodowosciowych na Kresach Wschodnich — "Sprawa narodowosciowa", 1927, nr. 5, psl. 507.
2. Vysk. J. Matulaičio Vilniaus dienoraštis, 1919.II.27.
3. Ten pat.
4. Ten pat, 1919.IV.17.
5. Catalogus Ecclesiarum et Cleri dioecesis Vilnensis pro A.D.1925.
6. Kadangi Vienuolių Kongregacija, leisdama vysk. J. Matulaičiui įsteigti naują vienuoliją, savo rašte pastebėjo, kad Konstitucijoje nereiktų minėti apie seserų vienuoliško rūbo pakeitimą į civilinius drabužius, Steigėjas pataisė Konstitucijoje 7 #, kur pasakyta:
"Seserų rūbas yra ilga juoda suknelė, o išėinant iš namų toks pat apsiaustas. Galva dengiama kukliu juodu velionu. Drabužiai turi pasižymėti paprastumu ir kuklumu, atitikti neturto dvasią, tačiau turi būti patogūs".
7. Ses. Juozapa Žuk'aitė buvo viena iš liudininkų Dievo Tarno arkiv. Jurgio beatifikacijos apaštališkame procese Varšuvoje.

Dvasios alkis ir Eucharistija

Kun. Juozas Prunskis

Niekada nepamirština tema, kuri buvo pasirinkta pereitų metų Tarptautiniam Eucharistiniam kongresui JAV-se: „Eucharistija ir žmonijos alkiai“. Čia buvo turėta galvoje alkis duonos, alkis laisvės ir teisingumo, alkis tiesos, alkis sutarimo, alkis taikos.

Bet ypač atmintinas dvasinis alkis. Pasaulyje tiek daug žmonių išbadėjusiomis dvasiomis ir jiems svarbu yra priminti, kad yra Bažnyčių altoriuose Dangaus Duona, kuria jie visada gali atsigaivinti.

Laivyno vyresnysis kapitono padėjėjas Jeremiah Denton, tarnaudamas Laivyno aviacijoje buvo 1965 m. liepos 18 d. pašautas Šiaurės Vietname ir net septynerius su puse metų praleido komunistų kalėjime, kur jis buvo labai žiauriai mušamas, spardomas, badu alkinamas ir kitais būdais kankinamas. Didžiąją to laiko dalį jis buvo uždarytas vienuetėje.

Pasibaigus Vietnamo karui, jis buvo išleistas. Amerikoje jis buvo paskirtas kariuomenės štabo kolegijos viršininku Norfolke, Virginijoje. Apie savo pergyvenimus kalėjime, jis parašė knygą: „When Hell Was in Session“ (Pragarui posėdžiaujant). Šiame veikale jis pasakoja, kaip jis ištisais metais laikomas vienuetėje, stengdavosi smulkmeniškai prisiminti ir išgyventi šv. Mišių eigą ir dvasiniu būdu priimti Šv. Komuniją. Ir tai jam nešdavo didelį suraminimą ir sustiprinimą. Net ir savo knygą jis užbaigia sakiniu: „Dievui mus globojant, kogi mes galėtume bijotis?!“

Eucharistija yra didelis stiprybės šaltinis. Viena į Sibirą išvežta lietuvė, pasiekusi laisvąjį pasaulį, pasakoja, kaip ten labai retai ir tik slapčia juos tegalėdavo atlankyti kunigas. Slapčia atnašaudavo šv. Mišias ir, išvykdamas, palikdavo lietuviams Švenčiausiąjį. Sibiro tremtiniai laikydavo Eucharistiją garbingiausioje trobelės vietoje ir turėdavo dvasinio džiaugsmo patys priimti

šv. Komuniją, kuri juos stiprindavo baisios tremties dienose.

Eucharistija — tai didžioji Dievo dovana mums. Ją įsteigdamas Kristus save patį amžiams paliko žmonijai kaip stipriausią dvasios peną. Vienas dvasinio gyvenimo mokytojas pataria:

— Kai artėsi prie tabernakulio, mąstyk, kad Jėzus tavęs ten laukia jau dvidešimt šimtmečių.

Didysis Eucharistijos apaštalas buvo palaimintas Petras Eymard. Kai jis jau buvo arti mirties, kai turėjo jau ir liežuvį pusiau paraližuatą, prie jo prisiartinio vienas jo vienuolijos narys ir ėmė prašyti palikti kokią nors gilesnę mintį savo vienuoliams. Petras Eymard pratarė:

— Jūs gi turite Eucharistiją. Kogi daugiau Jūs norėtumėte?!

Taip, mes esame turtingi, turėdami patį Jėzų Eucharistijoje. Reikia tik išmokti mums iš čia dvasinės jėgos semtis. To mes pasieksime rodydami pagarbą ir meilę Kristui Eucharistijoje. Lietuvoje buvo paprotys, kad keliaujant kur, važiuojant arklių traukiamu vežimu, pamačius bažnyčios bokštą, motina drauge važiuojančius vaikus ir kitus suragindavo sukalbėti: „Garbinkime Švenčiausiąjį“. Tą dera padaryti ir mieste važiuojant pro bažnyčią automobiliu, autobusu. Sukalbėti tyliai, tik mintimi, o einant pro bažnyčią dera užbėgti valandėlę ir pasakyti šiltą meilės žodį ten altoriuje esančiam Viešpačiui.

Svarbu ne tik su meile artintis prie Komunijos, bet ir iš bažnyčios išėjus, prie savo pareigų grįžus dažniau prisiminti tą Dangaus Svečią mūsų širdy ir sieloj.

Katakombose, kur slėpdavosi persekiojami pirmieji krikščionys savo pamaldoms, kai kur sienose randamas išpieštas paveikslas: kielikas, o iš jo besistiebiančios dvi gėlės: lelija ir rožė. Tai simbolinis vaizdas, primenąs, kad iš kieliko, iš Eucharisti-

Marijos apsireiškimas Egipte

A. Nockūnas, MIC

Vienas iš nuostabiausių Marijos apsireiškimų įvyko Egipte 1968-1969 m. Lietuviams jis turėtų būti ypač įdomus ir dėl to, kad jis iš anksto buvo praneštas Skiemonyse dar 1962 m.

Be to, šis apsireiškimas labai skiriasi nuo kitų ir tuo, kad jis truko apie pusantrus metus, buvo matomas didelių minių ir Marija nieko nekalbėjo.

Apsireiškimai prasidėjo 1968 m. naktį tarp bal. mėn. 2 ir 3 d. Kairo miesto priemiestyje Zeitoune virš koptų (krikščionių ortodoksų) bažnyčios stogo.

Apsireiškimą pirmiausia pastebėjo du mechanikai, kurių ten buvo dirbtuvė. Manydami, kad kokio nors moteris nori šokti nuo stogo, jie pašaukė greitąją pagalbą

jos mummyse auga skaistumo lelija ir Dievo bei artimo meilės rožėtos dvi pagrindinės dorybės žmogaus gyvenime.

Kai kardinolas Kasparas Mermillod, Genevos vyskupas, buvo dar paprastas kunigas, jis mėgdavo pasilikti bažnyčioje meditacijai ir maldoms. Vieną dieną taip po pamaldų meditavęs, jis labai pagarbiai atsi-klaupė prieš didįjį altorių ir iš pagarbos šventovei, kurioje Viešpats gyvena, net žemę pabučiavo. Tuo metu iš klausyklos, kur buvo pasislėpusi, išėjo viena moteris ir kunigai tarė:

— Aš protestantė, bet domėdamasi katalikybe, lankiau pamaldas. Girdėjau Jus daug kartų pamoksle kalbant apie Dievo buvimą Eucharistijoje. Aš norėjau patirti, ar Jūs pats tikite tą, ką skelbiate. Dabar įsitikinau ir nusprendžiau pati tapti katalike.

Tepaskatina tai ir mus turėti tokią pagarbą, tokią meilę Eucharistijai, kad Švenčiausią priimtume ne vien iš įpročio, ne šaltai ir abejingai, bet jausdami, kad Dievas ateina į mūsų širdį ir rūpindamiesi, kad mūsų mintys, kalbos ir darbai atspindėtų mummyse gyvenantį Dievą.

ir painformavo parapijos kunigą. Šis tuoju suprato koks čia reikalas. Tai buvo tik pradžia. Apsireiškimai tęsėsi per pusantrus metus, maždaug po tris kartus į savaitę. Kartais jie trukdavo taip ilgai, kad žmonės turėdavo laiko pasišaukti namiškius; taip susirinkdavo minios net iki 100.000. Turėjusieji aparatus padarė net fotografijų.

Apsireiškimai prasidėdavo pasirodymu šviesos, kuri susiformuodavo į moters pavidalą. Kartais ji ant rankų laikydavo kūdikėlį, kartais dėvėdavo karūną. Dažniausiai buvo lydimi paukščių, kurie lekirodavo neplasnodami sparnų.

Marija kartais atrodydavo linksma, kartais liūdna; visuomet maloniai pasveikindavo minią galvos linktelėjimu; taipgi laimindavo susirinkusius. Kartais atsinešdavo alyvos šakelę.

Ypaš nuostabu, kad Marija per tokį ilgą laiką netarė nė žodžio. Tai aiškinama tuo, kad ten susirinkusi minia buvo tokia įvairi (susidariusi iš skirtingų krikščionių ir mahometonų), kad neįmanoma buvo surasti visiems tinkamą žodį.

Koptų Bažnyčia paskyrė komisiją įvykiui ištirti ir pripažino jo patikimumą. Įvykį taip pat sekė stebuklingi pagijimai ir atsivertimai.

Lietuviams šis įvykis turėtų patvirtinti Skiemonių apsireiškimo tikrumą, kur Marija prašė neapleisti maldos ir pasninko ir pažadėjo gelbėti pasaulį nuo pražūties, kai žmonės pasidarys pamaldesni.

APIE AMERIKĄ

**Turėtų mums rūpėti
Sibiro ir Rusijos plotai,
kur tiek sielų be vadų klaidžioja;
Amerika su savo triukšmingu gyvenimu,
kur taip lengvai galima pamiršti
sielų reikalus ir visas kitas šalis...**

Arkiv. Jurgis Matulaitis

Maldos apaštalavimo intencija

Bendrinė intencija

Gyvenis pajutimas mūsų misijinės pareigos visoms tautoms

„Kas yra abejingas misijinei Bažnyčios veiklai, turėtų abejoti savo ištikimybe Kristui ir savo krikštui“. Šie stiprūs pop. Pauliaus žodžiai ryškiai iškelia aikštėn mūsų kaip krikščionių pašaukimo dažnai pamirštamą aspektą, kad mūsų Bažnyčia savo prigimtimi yra misijinė ir kiekvienas jos narys yra misionierius. Tikrai nuoširdžiam katalikui turi rūpėti ne tik jo parapija, bet ir visuotinoji Bažnyčia. Mūsų artimo meilė turi peršokti siauras mūsų krašto ir kultūros ribas ir apglėbti visą žmoniją.

Deja, mažai katalikų pilnai supranta savo pareigas šioje srityje. Mažiau ir mažiau domimasi užsienio misijų kraštais, ir Amerikos katalikai daugiau ir daugiau izoliuojasi. „Kodėl, jie klausia, siųsti kunigus ir vienuoles bei vienuolius į svetimus kraštus, kai jų taip trūksta čia?“

Šiomet sukanka 50 metų nuo įvedimo vadinamo „Misijų sekmadienio“. Tikslas šio sekmadienio, kuris visada būna spalio mėn., yra priminti katalikams jų pareigą remti misijas maldomis, aukomis bei medžiagine parama ir ieškoti jaunimo tarpe pašaukimų misijoms. Šios sukakties proga kiekvienas katalikas savęs tepaklausia, ar jo sąžinė rami dėl jo pastangų remti Bažnyčios misijas.

Misijų intencija

Pagyvintas bendradarbiavimas Bažnyčios misijų baruose

Yra katalikų, kuriems patinka remti kurią vieną ypatingą misionierių. Kiti yra daugiau traukiami paremti kurią ypatingą misijų veiklos sritį, kaip mokslo, auklėjimo ar medicinos. Dar kiti yra daugiau linkę šelpiti

*Sesėlės Mercedės
Kristus Karalius*

Prancūzo kunigo kelionė

RAUDONOJOJ KINIJOJ

Kas nenorėtų aplankyti Kinijos, tas neturėtų artimo meilės. Chou-en-lai žodžiais tariant, ten gyvena daugiau kaip 800 milijonų žmonių. Aš išsirengiau juos aplankyti, kaip paprastas turistai, kad nevaržomas daugiau pamatyčiau ir išgirsčiau. Dėl to savo sutaną palikau Paryžiuje ir, sau po smakru pasirišau raudoną kaklaraištį, pasisavindamas etnologijos profesoriaus titulą.

Pasirinkau iškylautojų pamėgtąjį ekskursavimo būdą — traukinį. Deja, Kinijos Liaudies Respublika traukiniu pasiekama labai jau nedemokratišku traukiniu: Transsibiriniu ekspresu.

Turiu prisipažinti, po tokio atšiauraus ir kieto rusiškojo elgesio su svetimšaliais, pasijutau visai laimingas, pasiekęs Kiniją, Kinijoje buvo jaučiamas vakarietiškas paslaugumas bei humaniškumas.

Jau iš pat pradžios man patiko kinietiškoji liaudis, ir šis jausmas išsilaikė per visą šią išvyką. Aš labai užjausčiau tą ekskursantą, kuris atvykęs į Niujorką, Paryžių ar Romą pasijustų be pinigų ir be draugų; bet visiškai neaimanuočiau, jeigu jis

tokioje būklėje atsidurtų Kinijoje, nes jis čia, kiekvienu atveju, būtų tuojau įsisavintas.

Apie kiniečius yra daug parašyta. Jėzuitų misijonieriai, sekdami Marką Polo, iškėlė juos iki padangių: kokia tai išmintis, koks išradinumas — popierius, parakas, makaronai! Bet nuo 1870 m., kiniečiai jau buvo ne kas kita, kaip klastingi ir žemi sutvėrimai, nes 19 š. jie pardavinėjo opiumą, kuris taip pažemino Kiniją. Šiandien ir vėl atgaivintas „geltonasis pavojus“, nes iš kinietiško skruzdėlyno susidarė šmėklos vaizdas: kas ketvirtas žmogus žemėje yra kinietis!

Kiniečiai buvo įpratę elgetauti. Tik viename Pekine buvo 6000 elgetų. Dabar, jie visi yra perauklėti, kaip man buvo pareikšta. Ir, iš viso, per visą mano kelionę, tik vienas ištiesė ranką, prašydamas išmaldos, matyt užsimiršęs, jog jis jau perauklėtas.

Kiniečiai buvo įpratę vagiliauti. Dabar, jeigu užmirštum skrybėlę, piniginę, ar papuošalus viešbuty, ar bet kur, visuomet jie bus jums sugrąžinti. Negalėčiau to patvirtinti apie vakarų pasaulį. Tačiau, kaip vėliau pastebėjau, dabartinėje Kinijoje galioja dvi-

kurį ypatingą kraštą. Visa šita yra labai girtina.

Tačiau Šv. Tėvas prašo katalikus sujungti visus šiuos gerus ypatingus polinkius su didesniu susidomėjimu bendrais visuotinės Bažnyčios poreikiais ir stengtis kaip galima dosniau juos patenkinti. Šiais bendrais poreikiais ypač rūpinasi jo paties popiežiškos misijų draugijos (JAV-bėse plačiau žinomos kaip Tikėjimo platinimo draugija), kurios renka aukas, žiūri, kad jos būtų teisingai tarp visų misijų pagal reikalą padalytos, ir pagelbsti tiems misionieriams, kurie arba dėl to, kad paskendę sielų išganymo darbuose, arba nemoka ar negali patys išmaldų prašyti.

JAV-bių katalikai yra buvę dosnūs

Tikėjimo platinimo draugijai, paprastai suaukodami pusę visame pasaulyje surinktų šiam tikslui pinigų. Tačiau galėtume dar labiau pasistengti. Nors esame suaukoję apie 25 milijonus dolerių kiekvieneriais paskutiniaisiais keleriais metais, tai atstovauja mažiau kaip 50 centų duoklei iš kiekvieno Amerikos kataliko.

Popiežius Paulius sako: „Silpnas katalikų pasiryžimas vykdyti Bažnyčiai pavestą misijinį uždavinį luošina jos pastangas Evangeliją skelbti visoms tautoms“. Šitoks stiprus popiežiaus pareiškimas turėtų būti paskata dar daugiau aukotis ir aukoti šiam V. Jėzaus širdžiai taip brangiam tikslui.

Jaunimo sekcijos prezidiumas Ateitininkų kongrese Klevelande.

pirštė moralė. Viena užsieniečiams, kita, laisvesnė — vidaus reikalui. Tą patį galima būtų pasakyti ir apie mandagumą.

Vieną rytą, išėjau į parką pasivaikščioti, kur užtikau vyrus ir moteris atliekančius ritminę mankštą — lėtus judėjimus, kurie, esą, įpratina savitvardos. Tuo pat metu pastebėjau, jog senas orus kinietis artėjo į mane. Pasisveikinęs, aš jo paklausiau: „Jūs, per savo gyvenimą, be abejo, esate matę daug permaių. Jūsų tad nuomone, kuri iš jų yra svarbiausia?“

Jis, minutę pagalvojęs, atsakė: „Dabar mes valgome geriau, negu anksčiau“.

Tada aš pats save paklausiau: kodėl šis kraštas pajėgė pakilti iš neveiklumo, skurdo ir nevilties ne kitaip, kaip tik dėka režimo, paremto jėga? Argi negalima būtų to paties atsiekti humaniškumu, teisingumu ir meile, be asmenybės sunaikinimo? Ši mintis, visiems kurie tiki į laisvę, turėtų tapti bauginančia.

Aišku, asmeninė ir religinė laisvės yra įrašytos į R. Kinijos Konstituciją, bet tu

laisvių yra telikę tik šešėlis. Kiekvienas, kuris pasipriešintų, kad ir kvailiausiems partijos potvarkiams, būtų palaikytas išdaviku ir žiauriai nubaustas.

Kinijoje buvo 3 milijonai katalikų ir arti 1 milijonas protestantiškų atskalų. Užsieniečiai kunigai ir seserys buvo iš Kinijos ištremti 1955 m. Šiuo metu visoje šalyje tėra tik viena protestantiška seminarija su 85 seminaristais. Kai vieno kiniečio kunigo, labai jau nekalbaus, paklausiau: „Ar jūs kiek pamokote vaikučius katekizmo?“ Atsakymas: „Vaikai gali ateiti į bažnyčią su tėvais“. Klausimas: „Išeitų, jog religinio auklėjimo išvis neturite?“ Atsakymas: „Mes pagerbiame vaikų laisvę“. Su budizmu dar blogiau, negu su krikščionybe. Konfucijaus mokslas atmestas. Mao jį atmetė, kaip per daug pasenusį ir stabdantį revoliuciją.

Mano supratimu, kinietiškas pavojus glūdi ne žmonėse, bet mašinoje, kuri juos tvarko. Visuotinai visagalintis ir tikras faktas, jog koks tik potvarkis ar įsakymas bus paskelbtas, is be jokio atidėliojimo ir

neabejotinai bus įvykdytas iki paskutiniųjų krašto užkampių. Štai kas yra baisaus. Aš buvau, milžiniškų prieš amerikiečius nukreiptų demonstracijų, liudininku. Tūkstančiai vyrų ir moterų parodavo mosuodami priešamerikietiškus plakatus, šaukdami neapykantos šūkius. Atrodė, jog jie buvo pasirengę sunaikinti visa, kas tik pakely pasitaikytų. Tačiau jie sustodavo prie eismą reguliuojančių šviesų.

Jiems buvo įsakyta demonstruoti ir jie akylai pakluso. Aš gatvėje buvau matomas kaip „ilganosis“, ir buvau apsikrovęs foto aparatais. Taigi niekas negalėjo manęs atskirti nuo amerikiečio. Bet demonstruojantieji mandagiai pasitraukdavo, kad galėčiau pereiti, visi mandagiausiai šypsososi. O aš visgi esu įsitikinęs, kad jeigu būtų buvęs duotas paliepiamas sunaikinti visus užsieniečius, jie tai būtų įvykdę, ko tiksliausiai. To jau pakanka, kad kiekvieną priverstų susipurtyti, jeigu jis kiek gerbia laisvę ir žmogų, juo labiau, kad šie kiniečiai, kaip jau esu anksčiau pastebėjęs, yra kolosališkus, beveik antžmogiškus, uždavinius įvykdę, kurie sukelia didžią nuostabą.

Kinija buvo nešvari. Šiandien ji galėtų prilygti vienuolyno svečių kambariui. Švaros būriai pašalina ir mažiausią dulkių susikaupimą. Kinijoje jau daugiau nėra uodų, nei žvirblių ir net šunų, kaip man rodėsi. Bet visur — gatvėse, teatruose, valgyklose — daugybė spiaudyklių.

Kinija buvo garsi narkotikų vartojimu. Opiumo rūkymo pašiūrės dingo. Buvo apstu prostitučių. Dabar, retenybė, kad kur pamatytum susikabinusius jaunuolius gatvėse. Senieji nusikaltimų kvartalai perdirbti į miesto sodus ir, iš buvusių 10.000 naktinių pasilinksminimo gūžtų išaugo didžiausias pasauly teatras su 30.000 sėdimų vietų, kur atliekami: klasiniai vaidinimai, cirkai, operos — nuo 11 v. ryto, iki 11 v. vakaro, ir tokiomis žemomis kainomis, kad nuostabu.

Baigdamas aš norėčiau pabrėžti, jog pasauly nėra nė vieno krašto, kur tiek daug visko pagamintų ir tai per tokį trumpą laiką. Bet, jeigu visa tai tegalima pasiekti ne kitaip, kaip tik paaukojant žmogiškąją asmenybę, tai tada tikrai galima sušukti: Kaip gaila!

Vertė M. Pls.

IŠ RELIGINIO GYVENIMO

Vilnius. — Kas atsitiko su Sadūnaite? Labai įtartina tylą — tokios nuomonės prieina daugelis tų, kurie neseniai lankėsi ok. Lietuvoje. Ten būdami jie stengėsi sužinoti apie jos likimą, bet visi kontaktai su ta Lietuvos Kankine nutrūko nuo liepos 1. Vilniuje labai gerai žinoma, kad Sadūnaitės išlaisvinimu rūpinasi daugelis laisvojo pasaulio įtakingų asmenų ir institucijų, kad jos kalba, pasakyta teisme, ir visa istorija išverstos į daugelį svetimų kalbų ir paskleista pasauly, kad jos vardas minimas Amerikos Kongrese, kad kongresmanai, buvę net abejingi šiuo reikalu, dar labiau įsitikina, jog stalinų ir berijų laikai Sovietijoje atgyja.

Keliolika žmonių, grįžusių su ekskursijomis, liudijimai ir žinios labai pan-

ašūs: Sadūnaitė kankinama Mordovijos koncentracijos stovykloje. Jos svoris nukritęs 50 procentų. Tik nežinia, ar ji paskelbė bado streiką, ar kankintojai jai neduoda maisto. Paskutinėmis žiniomis, prieš porą mėnesių ją aplankęs nepažįstamas asmuo ir jos paklausęs, ar ji norėtų išvažiuoti į Vakarus. Ji pasakiusi „taip“. Po to jos sąlygos pablogėjo. Atvyko į tas pasiuntinys antrą kartą, to paties klausdamas, ji vėl pakartojo tą patį. Buvo dar blogiau, prasidėjo jos kankinimas. Kai pasirodė pasiuntinys trečią kartą, ji jau atsakiusi „ne“. Po to jokių žinių ir niekas neprileidžiamas nei iš giminių, nei iš draugų.

Jos draugai sako, jog toji tylą ir nežinojimas apie jos tolimesnį likimą nieko gero nesako. Ji arba labai blogam stovy, kad

neleidžiama jos lankyti, arba jau negyvena. Yra žinoma iš sovietų praktikos, kad apie mirusius ir nukankintus giminėms pranešama tik gerokai laiko praėjus. Apie paslaptinę pasiuntinį ir po to prasidėjusius kankinimus pasakojusi pati Nijolė draugams prieš uždraudžiant ją lankyti.

Ok. Lietuva. — A.a. kun. Vincentas Byla mirė okup. Lietuvoje š.m. gegužės 21 d.; palaidotas gegužės 23 d. Jurbarko par. šventoriuje. Velionis buvo gimęs 1901 m. lapkričio 19 d. Butrimų k., Girdžių par. (tada Jurbarko filijoje). Privačiai pasiruošęs, 1918 m. įstojo į Jurbarko „Saulės“ gimnazijos III klasę. Baigęs IV klasę, 1920 m. įstojo Kauno kunigų seminarijon. Kunigu įšventintas 1927 m. balandžio 2 d. Kunigavo Ariogaloje, Eržvilke, Radviliškyje. Kurį laiką dirbo Kat. Veikimo Centre Kaune. Vėliau klebonavo Lygumuose, Šiauliuose, kur buvo ir dekanu. Frontui artėjant, persikėlė į Skirsnemunę. Keletą metų klebonavo Kurtuvėnuose. Buvo išvežtas į Sibirą, iš kurio grįžo po penkerių metų ir iki mirties gyveno Jurbarko, talkindamas klebonui. Paskutinius kelis mėnesius sunkiai sirgo. Lovoje paminėjo 50 metų kunigystės sukaktį. Velionis buvo ir spaudos žmogus. Dar būdamas progimnazijoje rašinėjo Rekyvos slapyvardžiu jos laikraštelyje „Spindulys“.

Vilnius. — Aušros Vartai Vilniuje iš lauko naujai nudažyti gelsva spalva. Dažai buvo gauti iš Jugoslavijos. Po restauravimo virš vartų angos nišoje nebėra stilizuoto kryžiaus. Matyt, buvo pašalintas.

New Yorkas. — Religinė Lietuvių Katalikų Šalpa JAV-se 2976 m. išleido ir išplatino daugiau kaip 100,000 egz. informacinių spaudinių anglų kalba Lietuvos laisvės bei tikinčiųjų persekiojimo klausimais.

Spaudiniai įvairiausių rūšių: vieni specialiai religinės šalpos talkininkų parašyti, kiti persispausdinti iš amerikiečių arba anglų-aičių spaudos.

Į minėtų skaičių neįeina prel. J. Kučingio pernai finansuotas ir Kunigų Vienybės

išleistas ses. Onos Mikailaitės vertimas Nijolės Sadūnaitės kalbos teisme. Tas knygetes taip pat išplatino Religinė Šalpa su Katalikų Tarnyba bei Kunigų Vienybe 25.000 egz.

42-ojo Tarptautinio eucharistinio kongreso proga Filadelfijoje 1976 m. rugpiūčio mėn. buvo išdalyta arti 30,000 egz. brošiūros anglų kalba „The Greater Hunger“. Paskutiniu laiku baigiamas išplatinti likutis 20,000 egz.

Tokie spaudiniai išsiuntinėti vyskupams, kunigams, vienuoliams-ėms bei tikintiesiems. Jie pasiekė Skotiją, Norvegiją, Kanadą, Afriką, Australiją ir kitus kraštus.

Religinė Šalpa nemokamai aprūpina didesniais kiekiais tos medžiagos visus, kurie jos prašo. Adresas: Religinė Šalpa, 352 Highland Blvd., Brooklyn, N.Y. 11207, USA.

Clevelandas. — Ateitininkų IX kongresas prasidėjo rugsėjo 1 d. po pietų Dievo Motinos N.P. par. salėje kongresine konferencija, kurioje svarstomi federacijos konstitucijos pakeitimai ir papildymai, finansai, jaunučių veiklos galimybės.

Penktadienį, rugsėjo 2 d., buvo tęsiama konferencija Bond Court viešbutyje. Iškilmingas šv. Mišias atlaikė vysk. Charles Salatka, kartu koncelebruojant 16 kunigų. Pritaikytą pamokslą pasakė kun. dr. A. Paškus, o pabaigoje vysk. Salatka lietuviškai pasakė labai gražų sveikinimą ateitininkams.

Šv. Mišių metu, vadovaujant Pranui Zarankai, visi giedojo kun. S. Ylos, sukurtas giesmes.

Tą pačią dieną po pietų prasidėjo kongresas, kurį atidarė rengimo komiteto pirm. kun. G. Kijauskas, o po jo įžanginį žodį tarė federacijos vadas dr. Petras Kisieličius, pabrėždamas ateitininkijos kelių dabartyje ir ateities uždavinius.

Paskaitą skaitė prof. Simas Sužiedėlis apie Palangos konferencijos 50 metų sukaktį ir jos reikšmę ateitininkų gyvenime.

Penktadienio vakare lietuvių salėje buvo susipažinimo vakarienė. Salė buvo pilnutėlė.

Chicagos „Trikampis“ atliko specialią meninę programą, o studentai ateitininkai iš Dainavos dar atsivežė naujai sukurta „operą“ apie Marquette Parką, kuri visus labai gerai nuteikė.

Amerikos Balsas perdavė į pavergtą Lietuvą ateitininkų kongreso sveikinimo žodį ir pamaldų bei kongreso ištraukas.

Penktadienį sendraugiams paskaitas skaitė prof. dr. V. Bieliauskas, studentams — dr. Mirga Girniuvienė ir moksleiviams — dr. Elona Vaišnienė.

Šeštadienį, rugsėjo 5 d., pagrindinę paskaitą skaitė prof. dr. Vyt. Vardys apie katalikišką rezistenciją ir tautos likimą. Paskaita susilaukė labai gausios auditorijos ir diskusijų. Į klausimus paskaitininkas išsamiai visiems atsakinėjo.

Šv. Mišias atnašavo, būriui kunigų koncelebruojant, vysk. A. Deksnys.

Vakare buvo Algirdo Landsbergio drama „Šventasis narvas“ pastatymas. Režisorius Darius Lapinskas aktorius atsivežęs iš Chicagos (tik Juozas Bulevičius buvo iš New Yorko). Vaidinimas praėjo dideliu pasisekimu pilnai Euclid aukšt. mokyklos salei žiūrovų prisirinkus.

Sekmadienį prieš pietus buvo organizacinis posėdis, o 2 val. p.p. vysk. V. Brizgio atnašaujamos šv. Mišios ir pamokslas. Kongresas uždarytas 4 val. Vakare buvo banketas, kuriame buvo 750 žmonių, bet salė daugelio norinčių dalyvauti negalėjo sutalpinti.

Įsiregistravusių delegatų iki šeštadienio buvo 382 asmenys, bet paskaitose ir simpoziumuose taip pat dalyvavo daug svečių, ypač meninėje dalyje ir bankete. Kongreso nuotaika buvo labai darni, darbinga ir gera.

Chicaga. — Pasaulio Lietuvių Katalikų Konfederacijos valdyba savo bendraščiu skatina tikinčiuosius į veiklesnį apaštalavimą. Tame pareiškime sakoma: „Vatikano II susirinkimo dogminė konstitucija pabrėžia reikalą artimo ir gyvo bendradarbiavimo dvasios vadų su pasauliečiais. Tuo tikslu būtų naudingi religiniai pokalbiai. Tradicinės metinės rekolekcijos, misijos savo vertės nepra-

randa, bet jose žmonės neturi progos išsiaiškinti jiems rūpimus katalikų gyvenimo klausimus. Atrodo, būtų naudinga turėti kiekviename krašte nors kelis pakankamai pasiruošusius asmenis — kunigus ar pasauliečius ir nors po kartą metuose įvairiose, ypatingai didesnėse, kolonijose savaitgalių vakarais ar kitu iš anksto sutartu ir paskelbtu laiku praveisti pokalbius katalikų tikėjimą bei gyvenimą liečiančiais klausimais. Tokie pokalbiai turėtų vykti dvasinio pasipildymo, atsigavimo, maldos dvasioje, bet ne diskusijoms ar polemikai.

Be to, minėtame pareiškime skatinami visi lietuviai katalikai veikti ir melstis, kad atsirastų daugiau pašaukimų į kunigus, vienuolius-es ir kad greičiau būtų paskelbtas palaimintuoju arkiv. Jurgis Matulaitis.

North Miami Beach. — A.a. kun. dr. Jurgis Razutis šių metų rugp. mėn. 27 d. gavęs širdies ataką ir paguldytas į ligoninę mirė rugp. 31 d. 7:30 val. vak. Park View General ligoninėje, North Miami Beach, Floridoj, sulaukęs 66 metų amžiaus.

Gimė Lietuvoje, Kretingos apskrityje, Andrijavo parapijoje.

Laidotuvės įvyko šešt. rugs. mėn. 3 d. St. James, North Miami, Florida, parapijos bažnyčioje, kurioje įvyko gedulingos pamaldos už velionio sielą. Po pamaldų buvo nulydėtas į kapines ir palaidotas tarp kitų kunigų ir savo buvusių parapijiečių.

Geneva. — Centrinis Pasaulio Bažnyčių tarybos komitetas nutarė sukviesti 1979 metais pasaulinę konferenciją, kurioje specialistai studijuos tikėjimo, mokslo ir technikos įtaką kovoje už teisingesnę bendruomenę ir už gamtos aplinkos apsaugojimą.

Philadelphia. — Philadelphijoje įvyko trečiasis tarptautinis vargonininkų kongresas. Jame dalyvavo 1500 muzikų. Kardinolas John Krol, kalbėdamas šiame kongrese, pažymėjo, kad vargonų muzika suteikia nuostabaus kilnumo bažnytinėms pamaldoms ir sužadina dvasinį pakilimą jų dalyviams.

Castelgandolfo. — Sekmadienis turi būti fizinio ir dvasinio poilsio diena — pareiškė Paulius VI miniai žmonių savo vasaros rezidencijoje Castelgandolfe. Žmogus tampa tarsi paukštis pakirptais sparnais, kai neprisimena Dievo. Suprantama, yra darbų, kurie būtinai turi būti atliekami sekmadieniais, tačiau reikia visada prisiminti, kad sekmadienis yra skirtas ne tiek fiziniam, kiek dvasiniam poilsiui. Tai metas, kai turime kelti mintis į aukštesnę būtį, kuri teikia prasmę, vertę, poetiškumą monotoniškam kasdieniškumui.

Vatikanas — Vatikano Sakramentų ir Liturgijos Kongregacija davė leidimą JAV vyskupams įvesti davimą Komunijos tikintiesiems į rankas. JAV vyskupų konferencijos pirm. arkiv. Joseph L. Bernardin pranešė, kad JAV vyskupai savo vyskupijose galės įvesti arba neįvesti tą praktiką. Praktikos įvedimo datą arkiv. Bernardin pasiūlė 1977 m. lapkričio 20 d. — Kristaus Karaliaus šventę.

Varšuva. — Lenkijos vyskupai savo visuotinio suvažiavimo pabaigoje paskelbė bendrą pareiškimą, kuriame sakoma, jog komunistinė Lenkijos valdžia šiuo metu padidino spaudimą prieš tikėjimą. Esą bandoma iš visuomenės išstumti ir Dievą ir Kat. Bažnyčią. Tai esą ypač akivaizdu jaunimo tarpe. Keletą savaitių prieš suvažiavimą kard. Stefan Vyszynski, šventindamas naujus kunigus, pareiškė, kad jie siunčiami apaštalauti ne į laisvų žmonių tarpą, bet tarp vergų, kurie negali pajudinti nei savo rankos, nei kojos be imperatoriaus žinios. Jis palygino komunistinę valdžią su asirų imperatorių savivaliavimu.

Vengrija. — 35 vengrai kunigai parašė memorandumą savo vyskupams, o nuorašą pasiuntė į Vakarus. Tame memorandume jie tvirtina, kad komunistinė Vengrijos valdžia nesilaiko duotų pažadų Vatikanui, bet dar labiau varžo tikėjimą. Paskutiniojo pasaulio vyskupų sinodo metu Romoje 1974 m. vysk. Jozsef Ijjas buvo pranešęs, jog Vengrijoje bus leidžiama mokyti vaikus tikybės dukart

į savaitę šventovėse. Prieš tai buvo įstatymas, leidžias mokyti vaikus po pusvalandį į savaitę mokyklų patalpose po pamokų, tačiau tėvai buvo varžomi, ir retas iš vaikų tas pamokas lankė. Dabar, pasak pasirašiusių vengrų kunigų, yra naudojamas dar didesnis varžymas tiek tėvų, tiek vaikų atžvilgiu. Šventovėse sėdi politrukai ir žymisi vaikų pavardes bei visa, kas yra kalbama. Vienintelis Vatikano laimėjimas — šiuo metu nė vienas Vengrijos kunigas nesėdi kalėjime.

Danija. — Du danai turistai buvo išvaryti iš Sovietų Sąjungos už įvežimą 700 Šv. Rašto egzempliorių. Danų misijų vadovas pastorius H. K. Neerskov pareiškė, kad Kirsten Steffenson ir Ijlen Bramsen važinėjo mažu sunkvežimėliu po Sovietų Sąjungą ir dalino Šv. Raštą. Jis dabar nežinąs, kodėl jie buvo išvaryti, nes Sovietų Sąjungos valdžia skelbia tikėjimo laisvę ir giriasi, jog pernai ten buvo išleista 10.000 Šv. Rašto egzempliorių.

Roma. — Kun. Šabrel Makhlof, libanietis vienuolis, spalio 9 d. bus paskelbtas šventuoju. Tai bus pirmasis maronitų apeigų kanonizuotasis šventasis.

Melbournas. — Pavergtųjų Tautų Savaitė Melbournas buvo pradėta ekumeninėmis pamaldomis liepos 17 d. Šv. Patriko katedroje. Pagrindiniu jų organizatorium buvo kun. St. Gaidelis, SJ, pasakęs pamokslą anglų kalba. Žodį tarė ir katedros dekanas kun. M. Chamberlain. Giedojo Melbourno lietuvių parapijos choras, vadovaujamas B. Prašmutaitės. Didelį įspūdį visiems dalyviams padarė ištisas vėliavų miškas su garbės palydomis. Lietuviams atstovavo mūsų trispalvė, katalikių moterų, skautų ir ramovėnų vėliavos. Pamaldos baigtos liuteronų, ortodoksų ir katalikų kunigų suteiktu palaiminimu. Savaitės renginiai liepos 24 d. užbaigti tautybių koncertu. Jame gražiai pasirodė Melbournas „Dainos sambūris“ su vadove D. Levickiene. Programoje taipgi dalyvavo vengrų ir lenkų tautinių šokių grupės, maždaug prilygstančios Kanados „Gyvatarui“,

negausus ir silpnas latvių choras. Iš solistų šilčiausia buvo sutikti latvė Maya Vilson ir italas Bill Adami, dainavęs čekiškai ir rusiškai. Organizacinius koncerto darbus atliko Anita Matiukevičienė su visa savo šeima. Programos pranešėja buvo Irena Kviecinskienė.

Vatikanas. — Audiencijoj pas Paulių VI Vatikane tarp daugelio tūkstančių maldininkų iš įvairių pasaulio kraštų dalyvavo lietuvių jaunimo ansamblis „Spindulys“ iš Los Angeles. Ansamblių sudaro apie 50 vyrų ir mergaičių, daugiausia aukštesniųjų mokyklų ir universiteto studentų. Jam vadovauja Ona Razutienė ir Danguolė Razutytė, talkininkauja pianistė Ona Barauskienė ir šokių mokytoja Danutė Barauskaitė. Lietuvių jaunimas popiežiaus audiencijoj buvo pasipuošęs lietuviškais tautiniais rūbais, kurie savo spalvingumu ypač atkreipė audiencijoje dalyvavusios gausios maldininkų minios dėmesį.

Friburgas, Šveicarija. — Tarptautinių katalikiškųjų organizacijų sąjunga šiais metais mini savo įsisteigimo penkiasdešimtmetį. Ši sukaktis bus atžymėta Friburge, kur rugsėjo mėnesį yra rengiamas tarptautinių katalikiškųjų organizacijų visuotinis darbo suvažiavimas. Jo tema — teisė į gyvenimą, į kultūrą ir laisvę.

Miami. — „Ne klasų kova, o ryžtingomis pastangomis apsaugojant kiekvieno žmogaus orumą ir jo pagrindines teises, tegali būti sukurta teisinga socialinė ir visuomeninė santvarka“, — pažymi Kubos vyskupas Boza Masvidal ganytojišku laišku kreipdamasis į užsienyje gyvenančius savo tautiečius. Vyskupas Masvidal 1962 metais buvo ištremtas iš Kubos, gyvena ir rūpinasi Amerikoje gyvenančių kubiečių sielovados reikalais. Jis ragina savo tautiečius tikro krikščioniško broliškumo dvasioje konkrečiai kovoti prie socialines ir visuomenines negeroves.

Frankfurtas. — Penkiolikos Vakarų Europos kraštų vyskupų konferencijų pirmininkai specialiu pareiškimu kreipėsi į

Europos politinius veikėjus, tikinčiuosius ir visus geros valios žmones, kviesdami juos bendromis jėgomis kurti vieningą Europą visuotinėje santarvėje ir pažangoje. Kiekviena pastanga Europos vienybės kryptimi, rašo vyskupai, padeda greičiau įgyvendinti šiame kontinente taiką ir teisingumą. Krikščionys, toliau pažymi vyskupai, būdami ištikimi Kristaus mokslui, kovoja prieš visokią priespaudą, prieš vargą ir alkį, siekia sukurti ne tik Europoje, bet ir visame pasaulyje teisingesnę socialinę santvarką, kurioje būtų pilnai apsaugotas žmogaus orumas ir gerbiama jo pagrindinės teisės bei laisvės. Kovodami už šių tikslų įgyvendinimą, rašo Europos vyskupai, krikščionys ypač atstovauja tiems savo broliams, kurių balsas yra užslopintas geležinėmis uždangomis ir lagerių užtvaramis.

Teheranas. — Irano katalikų vyskupai įsteigė pirmąją šio krašto vyskupų konferenciją, kurios centras bus Teherane. Irane dabar veikia šešios katalikų vyskupijos.

Washingtonas. — Kun. Thomas Cajetan Kelly, OP, 47 m. amžiaus, JAV vyskupų konferencijos generalinis sekretorius, paskirtas vyskupu - pagalbininku Wasingtono arkivyskupijai, kurios arkivyskupu yra kard. William Baum. Naujasis vyskupas Kelly ir toliau eis JAV vyskupų konferencijos generalinio sekretoriaus pareigas. Naujasis vyskupas yra gimęs Rochesteryje, N.Y.; 1951 m. įstojo į dominikonų vienuoliją, o 1958 m. buvo įžventintas kunigu.

Vatikanas. — „Tirpinančio katilo“ teorija prieštarauja popiežiškam mokymui apie imigrantų teises — pareiškė Vatikano radijas savo vedamajame. Pareiškimas buvo padarytas ryšium su 25 metų sukaktim nuo Pijaus XII išleistosios apaštališkosios konstitucijos „Exul Familia“. Vatikano radijas nusiskundė, kad „tirpinančio katilo“ teorija dar daugelyje kraštų vyrauja. Ta teorija net vyraujanti aukštas vietas užimančių katalikų tarpe. Mūsų bendruomenė esanti linkus dažnai imigrantus naudoti kaip pėstininkus pasaulinėje šachmatų lentoje.

MALDOS UŽ MIRUSIUS

Per visą Vėlinių oktavą (nuo lapkričio mėnesio 2-os iki 9-os d.) Tėvų Marijonų koplyčioje Romoje bus kasdien laikomos šv. Mišios už arkiv. Jurgio Matulaičio beatifikacijos bylos mirusius rėmėjus bei rėmėjams brangius mirusius.

Kviečiame visus prisidėti prie šių Mišių, rašant šiuo adresu:

Very Rev. Joseph Dambrauskas, M.I.C.

6336 S. Kilbourn Ave.
Chicago, Ill. 60629

Intencija _____

Adresas _____

Auka _____

MR. POVILAS GAUCYS CORESP.
3222 W. MARQUETTE RD.
CHICAGO, IL 60629

PRISIMINKIME MIRUSIUS

Vėlinės — lapkričio 2 d.

Vėlinės yra jautri ir gyva proga sustoti ties mirusiųjų pasauliu. Vėlinės yra didžioji rimties šventė, kurioje katalikai organizuota malda nukrypsta į tuos, kurie, iš šio pasaulio atsiskyrę, nebegali sau padėti.

Šiame laikotarpy mūsų Motina Bažnyčia ragina tikinčiuosius jungtis į bendrą maldą už sielas skaistykloje. Mūsų maldos, o ypačiai šv. Mišios, paaugotos už mirusius, sutrumpina skaistyklos kančias ir sieloms priartina dangų.

Marijonų koplyčioje (prie "Draugo"), pradedant Vėlinių diena, per 8 dienas bus laikomos šv. Mišios ir vakarais kalbami gedulingi mišparai už mūsų bendradarbius, geradarius ir visus mūsų maldoms pavedamus mirusiuosius.

Kviečiame visus įsijungti į šias ypatingas mūsų pamaldas už mirusius. Savo brangiųjų mirusiųjų vardus siųskite šiuo adresu. **Marian Fathers, 6336 So. Kilbourn Ave., Chicago, IL 60629**

Vėlinių dieną ir šv. Mišių oktavoje bei gedulinguose mišparuose prašau prisiminti šių man brangių mirusiųjų sielas:

.....

.....

.....

Priedu auką Oktavos bendroms šv. Mišioms \$

Užsakau atskiras šv. Mišias \$ intencija:

Mano vardas ir pavardė

Adresas:

.....